

Arrest

nr. 258 212 van 15 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. LEMMENS
Everselkiezel 38
3550 HEUSDEN-ZOLDER

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. LEMMENS, die verschijnt voor verzoeker, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 14 januari 2019 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 15 januari 2019 om internationale bescherming. Op 19 februari 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 28 juli 2020 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.2. Op 14 december 2020 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 11 februari 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk

verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 15 februari 2021 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u Pashtoun van etnische origine.

Naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u afkomstig te zijn uit Samarkhel, een dorp gelegen in het district Behsud van de provincie Nangarhar.

Volgens uw eerdere verklaringen was u in de maand qaws van het jaar 1396 (november-december 2017) onderweg naar de moskee om er de oproep tot het gebed te doen. Plots zag u uw buurman, A. (...), die een bom aan het plaatsen was onder een brugje langs de weg. Terwijl u hem passeerde sprak hij u aan en vroeg hij wat u daar deed. U zei dat u onderweg was naar de moskee, waarop hij u aanmaande om op te roepen en te doen alsof u niks gezien had. Ook dreigde hij ermee u te vermoorden indien u iets ging doorvertellen. Toen u aankwam bij de moskee besloot u naar het overheidsnummer 119 te bellen en te melden dat u iemand een bom had zien plaatsen nabij dit brugje. U vermeldde niet dat u A. (...), uw buurman, dit had zien doen omdat u wilde vermijden dat u problemen zou krijgen. Na het gebed ging u snel weer naar huis, weliswaar via een andere weg. U vertelde meteen aan uw moeder wat u gezien had en dat u de overheid gebeld had. Uw moeder werd bang en zei u binnen te blijven tot uw vader thuis was. Toen uw vader even later thuiskwam zei hij dat hij niet langs de grote weg naar huis was kunnen komen en dat hij daar veel politie had gezien. Uw moeder vertelde hem onmiddellijk dat u degene was die deze agenten had gebeld en deed het hele verhaal. Uw vader raakte in paniek en zei eveneens dat u moest binnenblijven zolang jullie niet wisten wat er precies aan de hand was. Heel uw familie bleef de rest van die dag binnenshuis. De volgende dag ging uw vader in de late namiddag, rond gebedstijd, terug naar de moskee om polshoogte te nemen van de situatie. Daar hoorde hij mensen vertellen dat iemand in het dorp naar de politie gebeld had en dat de politie de bom vernietigd had. Uw vader zag er ook de moallah, die hem zei dat hij hem na het gebed nog iets wilde vertellen. De moallah bleek een brief van de taliban te hebben waarin stond dat u een spion was, informatie had doorgegeven aan de overheid en er op die manier voor gezorgd had dat die bom vernietigd werd. Uw vader zei dat hij niet wist wat hij hiermee moest doen en dat hij dit met u zou bespreken. Toen uw vader thuiskwam vertelde hij alles aan uw moeder die volledig in paniek sloeg en vroeg wat ze met u zouden doen. Vervolgens belde uw vader naar zijn beste vriend en vroeg hij hem om raad. De vriend van uw vader zei dat hij wel een oplossing had maar dat u de regio moest verlaten. Uw moeder ging hiermee akkoord en de volgende ochtend kwam de vriend van uw vader u ophalen met een auto waarin nog een andere persoon zat. Na veertig minuten rijden stapte de vriend van uw vader uit en zei hij dat u de andere persoon moest volgen. U bleef twee nachten in een huis samen met die persoon, waarna de vriend van uw vader u daar opnieuw kwam bezoeken. Hij gaf die persoon de opdracht om u het land uit te sturen, waarop u aan uw reis begon.

U reisde via verschillende plaatsen en met verschillende auto's, en stak op illegale wijze de grens met Iran over. Via Iran reisde u verder door naar Turkije, waar u ruim twee maanden vastzat. Uiteindelijk slaagde u erin Griekenland te bereiken, maar werd u daar opgepakt en in totaal zes of zeven maanden vastgehouden. Na uw vrijlating reisde u door naar Italië, van waaruit u via Frankrijk tot België kwam. In totaal was u zo'n twee jaar onderweg. Op 15 januari 2019, de dag na uw aankomst, diende u een verzoek om internationale bescherming in. Ter ondersteuning van dit verzoek legde u uw taskara of Afghaans identiteitsbewijs neer.

Op 19 februari 2020 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er aan uw asielmotieven geen geloof kon worden gehecht. Bovendien werd wat betreft de algemene situatie in uw regio (en meer bepaald de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet) geoordeeld dat u over een reëel intern vluchtalternatief beschikt in Jalalabad.

Hoewel u beroep aantekende tegen deze beslissing, werd zij op 28 juli 2020 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest met nummer 239110. U ging niet in cassatieberoep. Omdat u het opvangcentrum diende te verlaten en geen slaapplek had trok u vervolgens naar Calais in Frankrijk. Uw oom raadde u aan om naar Londen te gaan, maar toen u zag dat het erg gevaarlijk was besloot u geen poging te ondernemen.

U keerde terug naar België en diende op 14 december 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming in. In het kader van dit verzoek bevestigde u dat u voorheen niet de waarheid vertelde, zowel wat betreft uw asielmotieven als uw regio van herkomst. Zo zou u niet afkomstig zijn uit het dorp Samarkhel (district Behsud, provincie Nangarhar), maar wel uit het dorp Zakhel gelegen in het district van Kama, eveneens in de provincie Nangarhar. De werkelijke reden waarom u Afghanistan verliet was dat men u, samen met de andere jongens van de madrasa waar u Koranlessen volgde, probeerde te overtuigen om deel te nemen aan de jihad en een zelfmoordaanslag te plegen. U vertelde dit aan uw vader, waarop jullie klacht gingen indienen tegen de moellah van de madrasa en hij gearresteerd werd. Vervolgens kwamen de mensen van de moellah op zoek naar u, omdat zij wisten dat u de autoriteiten op de hoogte had gebracht, waardoor u niet langer in Afghanistan kon blijven. Ook beslisten de Afghaanse autoriteiten nadien om 5000 Talibanleden vrij te laten, waaronder de moellah, en is uw leven bijgevolg nog meer in gevaar. Voorts voegt u nog toe dat u niet uw hele leven in Afghanistan woonde, maar van 2005 tot 2015 in Pakistan verbleef. De reden waarom jullie Afghanistan in 2005 verlieten was een grondconflict tussen uw familie en neven van uw vader. Omdat de Pakistaanse overheid na een terroristische aanval op een school in 2014 eiste dat Afghanen zouden terugkeren naar hun eigen land, keerde u samen met uw familie in augustus 2015 effectief terug naar Afghanistan. Eerst verbleven jullie zo'n 14 maanden in Samarkhel, waar uw maternale oom woont. Met behulp van de dorpsouderen slaagden jullie er vervolgens in om het grondconflict in Zakhel op te lossen, en keerden u en uw familie terug naar uw geboortedorp (Zakhel) in Kama. Daarnaast loog u ook over uw aantal zussen: T. (...), A. (...) en F. (...) zijn in feite kinderen van uw maternale oom, oftewel nichten van u, maar geen zussen. Ter ondersteuning van uw gewijzigde verklaringen legt u volgende documenten neer: de originele taskara van uw grootvader die dateert van tijdens het regime van de Taliban, en een kopie van de taskara van uw vader, waarmee u wilt bewijzen dat u afkomstig bent van het dorp Zakhel gelegen in het district van Kama.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Wat betreft de verklaringen die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig verzoek, met name dat men u, samen met de andere jongens van de madrasa waar u Koranlessen volgde, probeerde te overtuigen om deel te nemen aan de jihad en een zelfmoordaanslag te plegen voor de Taliban (zie verklaring volgend verzoek vraag 16), moet immers worden benadrukt dat deze niet overtuigen. Eerst en vooral blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat er geen sprake is van een geformaliseerd rekruteringsproces bij de Taliban en dat rekrutering onder dwang zelden tot nooit voorkomt. Er zijn voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de Taliban, het is dan ook niet nodig om mensen tegen hun zin te rekruteren. Rekrutering door de Taliban gebeurt hoofdzakelijk op vrijwillige basis door een gedeelde ideologische visie of uit economische overwegingen. Wanneer gedwongen rekrutering toch voorkomt gebeurt dit bovendien meestal in de familiale of tribale context, wanneer een stam- of familieleider of dorpshef besloten heeft zich aan de zijde van de opstandelingen te scharen, of via beïnvloeding van religieuze leiders of brainwashing in madrassas. Gedwongen rekrutering van individuele personen door Talibancommandanten, via directe of indirecte

bedreiging van zijn persoon of zijn naasten, valt niet uit te sluiten maar is hier binnen opnieuw eerder een uitzondering. Uit de informatie blijkt bovendien dat de Taliban slechts uitzonderlijk is overgegaan tot gedwongen rekrutering wanneer zij gedurende een conflict of aanval dermate onder druk komen te staan dat ze strijders te kort hebben. Daarnaast beschikt de Taliban sinds enige tijd over mobiele eenheden om deze noodsituaties op te lossen, waardoor de behoefte aan gedwongen rekrutering nog veel kleiner geworden is (info zie blauwe map administratief dossier CGVS). Het door u voorgehouden asielaanvraag rijmt niet met deze beschikbare informatie. Daarenboven houden de gebeurtenissen zoals door u voorgesteld an sich eveneens weinig steek. Zo is het bijzonder bedenkelijk dat de moellah van uw madrasa u (alsook de andere studenten) helemaal zou meenemen naar Batikot, een ander district van de provincie Nangarhar, onder het mom van een ceremonie, om u daar te proberen rekruteren voor de jihad of een zelfmoordaanslag (zie verklaring volgend verzoek vraag 16). Door jullie met een excuus ettelijke kilometers van huis weg te lokken, hechtte de moellah kenbaar weinig belang aan jullie vertrouwen, een element dat nochtans relatief essentieel is om een rekrutering succesvol te laten verlopen. Al even merkwaardig is het gegeven dat u vervolgens wel tijd kreeg om deze rekrutering te bespreken met uw vader, en zelfs zijn toestemming te vragen. Indien de moellah werkelijk de moeite nam om u met een smoes mee te lokken naar een ander district in een poging om u te rekruteren voor de jihad, is het allesbehalve logisch dat hij u vervolgens de optie zou geven om dit nog even te bespreken met het thuisfront. Nog minder aannemelijk is uw verklaring dat u en uw vader hierna meteen naar de autoriteiten stapten om een klacht in te dienen tegen de moellah, klaarblijkelijk zonder even stil te staan bij de mogelijke gevolgen van deze daad, of andere potentiële oplossingen voor uw probleem. Gelet op de algemene situatie in Afghanistan en de jarenlange strijd van de Taliban tegen de overheid, is het immers opmerkelijk dat u of uw vader dit probleem niet eerst op subtielere wijze, bijvoorbeeld via de stam- of dorpsouderen, trachtten op te lossen, waardoor jullie met wat geluk geen verdere vijandigheden met de Taliban creëerden. Ook kan u geen afdoende reden geven waarom u compleet andere asielmotieven aanhaalde tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming. Dat een vriend van uw oom die u in Italië ontmoette u aanmaande om te liegen over uw werkelijke problemen in Afghanistan en u het verhaal dat u uiteenzette in het kader van uw eerste verzoek (met name dat u een dorpeling een bom zag plaatsen en dit meldde bij de autoriteiten) influisterde (zie verklaring volgend verzoek vraag 16), is immers niet meer dan een blote en uiterst twijfelachtige bewering van uwentwege. Het CGVS kan omwille van al deze vaststellingen bijgevolg enkel concluderen dat uw relaas aangaande uw gedwongen rekrutering door de Taliban bijzonder weinig aannemelijk is.

Voorts kunnen ook uw gewijzigde verklaringen met betrekking tot uw regio van herkomst niet overtuigen. Dat deze vriend van uw oom die u in Italië ontmoette u eveneens overhaalde om over uw regio van herkomst te liegen (zie verklaring volgend verzoek vraag 16), doet immers opnieuw de wenkbrauwen fronsen. Een andere afdoende reden voor het niet spreken van de waarheid over uw regio van herkomst in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming geeft u niet. De taskara's van uw grootvader en vader kunnen uw afkomst uit Zakhel bovendien niet bewijzen. Zo moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afgaanse documenten bijzonder relatief, en hebben zij slechts zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit en herkomst, of bij het ondersteunen van het asielaanvraag. Documenten kunnen enkel een bevestigende aanvulling vormen op consistente en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Daarenboven, ook al zou het effectief authentieke documenten betreffen, staat de familieband tussen u en de personen tot wie deze identiteitsbewijzen behoren op geen enkele wijze vast, en impliceert het gegeven dat deze personen in Zakhel zouden geboren zijn of gewoond hebben nog niet dat dit eveneens voor u het geval is. Dat u deze documenten reeds in uw bezit had toen uw beroepsprocedure nog lopende was, maar u ze niet indiende omdat de geboorteplaats verschillend is (van de geboorteplaats zoals vermeld op uw eigen taskara die u bij uw eerste verzoek voorlegde), is overigens eveneens merkwaardig. U zou er dus met andere woorden bewust voor gekozen hebben om, hoewel u intussen over bijkomstige documenten beschikte, uw herkomst uit Zakhel (Kama, Nangarhar) ook gedurende uw beroepsprocedure verder te verzwijgen, hetgeen uw algemene geloofwaardigheid alleen maar verder ondermijnt. Daarbij legde u tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming een taskara voor die uw herkomst uit Samarkhel (Behsud, Nangarhar) diende te bewijzen, en is het opmerkelijk dat u heden verklaart dat de Griekse autoriteiten uw taskara zouden hebben afgenomen. Het CGVS ziet immers niet in om welke reden de Griekse autoriteiten u uw Afgaanse identiteitsbewijs zouden ontnemen, en indien de taskara die u gedurende uw eerste verzoek neerlegde om uw herkomst uit Behsud aan te tonen, een vals exemplaar zou geweest zijn, kan dit de vaststellingen in verband met de onbetrouwbaarheid van Afgaanse documenten enkel maar bevestigen. De aanvullende verklaring dat u van 2005 tot 2015 eigenlijk in

Pakistan woonde maar dit eerder niet durfde te vermelden (zie verklaring volgend verzoek vraag 16), acht het CGVS zeker niet onmogelijk of onaannemelijk, doch kan deze evenmin de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming op gunstige wijze beïnvloeden. U keerde immers terug naar Afghanistan in augustus 2015, en zou er naar eigen zeggen samen met uw familie zelfs in geslaagd zijn om een voormalig grondconflict met neven van uw vader in Zakhel op te lossen met behulp van stam- of dorpsouderen, en zich op die manier vlot weer te integreren in de Afghaanse samenleving. Daarbij dient de vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade van een verzoeker om internationale bescherming steeds beoordeeld worden ten opzichte van het land van nationaliteit, wat in uw geval nog steeds Afghanistan is.

Tot slot kan nog opgemerkt worden dat uit informatie van de Dienst Vreemdelingenzaken, en meer bepaald de Europese vingerafdrukkendatabank EURODAC, intussen is gebleken dat u reeds internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland, een land waarover u eerder al verklaarde dat u er zo'n zes of zeven maanden bleef (zie CGVS dd.30.01.2020 p.20). Wanneer u hiermee geconfronteerd werd door de medewerker van de DVZ, is het bovendien opmerkelijk dat u eerst verklaarde nooit asiel aangevraagd te hebben in Griekenland, om meteen hierna te stellen dat u er twee interviews had en vervolgens een weigeringsbeslissing kreeg (zie verklaring volgend verzoek vraag 16). Wanneer u diezelfde vragen gesteld werden door het CGVS (gedurende de procedure omtrent uw eerste verzoek om internationale bescherming), sprak u echter louter over één kort interview in Griekenland, waarvan u naar eigen zeggen niet wist of het diende om asiel aan te vragen of niet, en verklaarde u destijds dat u helemaal géén beslissing ontving van de Griekse autoriteiten (zie CGVS dd.30.01.2020 p.20), hetgeen opvallend tegenstrijdig is. Het lijkt er dan ook sterk op dat u de Belgische asielautoriteiten eveneens hebt trachten te misleiden wat betreft een eerdere asielprocedure in Griekenland, wat uw algemene geloofwaardigheid extra ondermijnt. Gevraagd waarom u niet in Griekenland zou kunnen leven, verwees u daarenboven louter naar de algemene situatie. Zo stelde u dat er "geen leven is daar", "iedereen daar wegloopt" en dat Afghanen in Griekenland drugsverslaafd of smokkelaar zijn en u zo niet wil worden. U kende echter geen persoonlijke problemen in Griekenland (zie volgend verzoek vraag 16), en haalt geen enkele concrete vrees voor vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland aan.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan aan Afghaanse verzoekers ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance Note: Afghanistan van december 2020 (beschikbaar op <https://easo.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2020> et https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2020_0.pdf) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies wordt vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten.

In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de agglomeratie Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020, pag. 1-54 en 227-236, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl> en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 12 maart 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod_20200312.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Nangarhar behoort tot oostelijke regio van Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP, dat in de loop van 2019 zware verliezen leed, nog in beperkte mate aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie dient herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

De stad is stevig in handen van de overheid en er werden in 2018 bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg had. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers zijn in 2019 aanzienlijk gedaald in de provincie Nangarhar en dit geldt ook voor de stad Jalalabad. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats, maar kan er voor 2019 een daling worden vastgesteld van het aantal zelfmoordaanslagen en aanslagen waarbij veel gewonden vallen. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Waar Jalalabad in de eerste helft van 2018 werd getroffen door enkele grootschalige aanslagen die werden opgeëist door ISKP, is hun capaciteit om dergelijke aanslagen uit te voeren afgenomen in 2019. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder

ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien. De Guidance Note stelt voorts dat bij de beoordeling van de redelijkheid de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker van belang zijn, zoals: de leeftijd van de verzoeker, de mogelijkheid om zich op de arbeidsmarkt te begeven, het gebrek aan bijkomende kwetsbaarheden omwille van gender, het instaan voor het onderhoud van een gezin, de afwezigheid van gezondheidsproblemen, lokale kennis o.a. van de normen in de samenleving en kennis van de stad, de professionele, scholings- en economische achtergrond van de verzoeker, het bestaan van een ondersteunend netwerk etc.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt. Reeds in uw eerste beslissing argumenteerde het CGVS immers omstandig waarom u in Jalalabad over een volwaardig verblijfsalternatief beschikt, en bovendien werd deze beoordeling inhoudelijk door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

U brengt heden geen elementen aan die de analyse van uw vestigingsalternatief zouden kunnen ombuigen, daar uw verklaringen aangaande uw gewijzigde asielmotieven alsook uw gewijzigde regio van herkomst en/of laatste verblijfplaats in Afghanistan, niet kunnen overtuigen. Er mag dan ook nog steeds worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verzoeker kan zich niet verzoenen met de beslissing van de Commissaris-generaal. Hij kan niet terugkeren naar Afghanistan omdat zijn leven aldaar in gevaar is.

In de laatste alinea van pagina 2 van de beslissing stelt de tegenpartij dat de verklaringen van verzoeker niet overtuigen, omdat rekrutering onder dwang zelden of nooit zou voorkomen.

Verzoeker heeft geenszins verklaard dat hier sprake was van gedwongen rekrutering. Verzoeker heeft verklaard dat men hem ervan probeerde te overtuigen om deel te nemen aan de jihad en een zelfmoordaanslag te plegen. Verzoeker moest dit bespreken met zijn vader. De reden dat verzoekers leven in gevaar is, is niet dat hij weigerde om gerekruteerd te worden, maar wel omdat zijn vader een klacht indiende tegen de moellah, die vervolgens gearresteerd werd. Dit blijkt duidelijk uit het relaas dat door verzoeker uit de doeken werd gedaan.

Door uit te gaan van de verkeerde veronderstelling dat verzoeker beweerd zou hebben gedwongen gerekruteerd te zijn en vervolgens daarop een negatieve beslissing te baseren, is een ernstig gebrek in de motivering.

Op de stelling van de tegenpartij dat de moellah weinig belang hechtte aan het vertrouwen van verzoeker en de andere jongens door hen met een excuus van huis weg te lokken antwoordt verzoeker dat het logisch is dat de moellah hen niet de waarheid zei. Hij kon moeilijk zeggen dat de jongens moesten meegaan met hem om gerekruteerd te worden door de taliban. Het is trouwens niet het vertrouwen in de moellah die nodig is voor een succesvolle rekrutering, maar het vertrouwen in de rekruteerders zelf.

Op de stelling van de tegenpartij dat het niet aannemelijk is dat verzoeker en zijn vader naar de autoriteiten stapten om een klacht in te dienen tegen de moellah, antwoordt verzoeker dat als hij dit niet gedaan had, de tegenpartij hem dat zou verwijten. Nu hij het wel gedaan heeft, gaat de tegenpartij dat tegen verzoeker gebruiken.

Verzoeker zou volgens de tegenpartij reeds internationale bescherming verkregen hebben in Griekenland.

Verzoeker is hier niet van op de hoogte. In de stukken die de tegenpartij gebruikt heeft om zijn beslissing te staven, is hier ook niets van terug te vinden. Indien de tegenpartij deze informatie aanhaalt om verzoeker een negatieve beslissing te geven, dient de tegenpartij aan te tonen dat verzoeker internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland.

Bovendien kan verzoeker niet terugkeren naar Griekenland omwille van de erbarmelijke levensomstandigheden waarin hij terecht zal komen als vluchteling, in die mate dat men ze onmenselijk en vernederend kan noemen.

In een artikel van 24 juli 2017 rapporteert vluchtelingenwerk.be dat Human Rights Watch de overbevolking en onhygiënische omstandigheden aanklaagt op de eilanden. En dat op het vasteland de asielzoekers vaak in de illegaliteit belanden, zonder enige vorm van opvang of bijstand:

“(...)”

(<https://www.vluchtelingenwerk.be/nieuws/asielzoekers-terugsturen-naar-griekenland-is-onaanvaardbaar-en-onmenselijk>)

Twee jaar later is de toestand niet verbeterd. Commissaris voor de mensenrechten van de Raad van Europa Dunja Mijatovic is geschokt door de verschrikkelijke omstandigheden waarin de duizenden mensen leven. Zij stelt zelfs dat de mensenrechten niet worden gerespecteerd.

Uit Het Laatste Nieuws van 31 oktober 2019:

“(...)” (eigen onderstreping)

Uit Het Laatste Nieuws van 1 november 2019:

"(...)"

<https://www.hln.be/nieuws/buitenland/griekenland-verstrengt-asielprocedure-onmogelijk-om-tienduizend-en-mensen-op-te-vangen~a2dcff0c/>

Deze toestanden zijn onmenselijk en vernederend. Door verzoeker terug te sturen naar Griekenland zouden de Belgische autoriteiten zich schuldig maken aan de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

De tegenpartij stelt dat verzoeker zich in Jalalabad zou kunnen vestigen. Hiervoor haalt de tegenpartij omstandigheden aan die zich in 2018 en 2019 voordeden. Het is intussen maart 2021. De tegenpartij dient aan te tonen dat de situatie op heden veilig is voor verzoeker. In Jalalabad worden nog steeds heel regelmatig aanslagen gepleegd, hetgeen het een erg onveilige stad maakt. Er is voor verzoeker dus geen intern vluchtalternatief."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 1 juli 2021 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij met referenties aan de "Country Guidance Note: Afghanistan" van EASO van december 2020, de COI Focus "Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod" van 12 maart 2020, een kaart van de regio van Jalalabad van 27 november 2019 en het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van juni 2021, p. 1-82 en 272-285.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM mist dan ook juridische grondslag. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek van verzoeker om internationale bescherming niet-ontvankelijk is omdat hij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) evenmin over dergelijke elementen beschikt. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (A) de verklaringen die verzoeker aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met zijn vorig verzoek,

met name dat men hem, samen met de andere jongens van de *madrassa* waar hij Koranlessen volgde, probeerde te overtuigen om deel te nemen aan de jihad en een zelfmoordaanslag te plegen voor de taliban niet overtuigen, nu (i) het door hem voorgehouden asielaansluiting niet rijmt met de beschikbare informatie over rekrutering door de taliban, (ii) de gebeurtenissen zoals hij deze voorstelt *an sich* weinig steek houden en (iii) hij geen afdoende reden kan geven waarom hij compleet andere asielmotieven aanhaalde tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming, dat (B) ook verzoekers gewijzigde verklaringen met betrekking tot zijn regio van herkomst niet kunnen overtuigen, nu (i) hij geen afdoende reden aanhaalt voor het niet spreken van de waarheid, (ii) de *taskara's* van zijn grootvader en vader zijn afkomst uit Zakhel niet kunnen bewijzen en (iii) hij tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming een *taskara* voorlegde die zijn herkomst uit Samarkhel diende te bewijzen en het opmerkelijk is dat hij heden verklaart dat de Griekse autoriteiten zijn *taskara* zouden hebben afgenomen, dat (C) uit informatie van de Dienst Vreemdelingenzaken intussen is gebleken dat verzoeker reeds internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland en het er sterk op lijkt dat hij de Belgische asielautoriteiten heeft trachten te misleiden wat betreft een eerdere asielprocedure in Griekenland, wat zijn algemene geloofwaardigheid extra ondermijnt, en dat (D) verzoeker, daargelaten de huidige situatie in zijn regio van herkomst, in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de commissaris-generaal op 19 februari 2020 in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers problemen met de taliban en omdat verzoeker, daargelaten de huidige situatie in zijn regio van herkomst, in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Bij arrest nr. 239 110 van 28 juli 2020 bevestigde de Raad deze beslissing.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van het huidige (tweede) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn verklaringen met betrekking tot de redenen voor zijn vertrek uit Afghanistan en zijn verblijfssituatie voorafgaand aan zijn komst naar België grondig wijzigt. Hij verklaart dat alles wat hij in de loop van zijn eerste verzoek om internationale bescherming verteld had niet de waarheid was. Thans geeft verzoeker aan dat hij van het dorp Zakhel, gelegen in het district Kama in de provincie Nangarhar afkomstig is en niet uit het district Behsud in deze provincie. De echte reden van zijn vertrek uit Afghanistan zou zijn dat hij samen met zijn vader een klacht had ingediend tegen de *moellah* die van hem verlangde dat hij mee *jihad* zou voeren en zelfmoordaanslagen zou plegen. De *moellah* zou daarop zijn gearresteerd, maar nadien vrijgelaten, waardoor het leven van verzoeker in gevaar zou zijn. Ook verklaarde verzoeker dat hij van 2005 tot 2015 in Pakistan woonde en dat hij bij zijn vorige verzoek de drie kinderen van zijn maternale oom had opgegeven als zijn zussen, terwijl het zijn zussen niet zijn. Ter staving van zijn huidige verzoek legt verzoeker een *taskara* neer van zijn grootvader en een fotokopie van de *taskara* van zijn vader.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Ook de Raad is van oordeel dat de nieuwe verklaringen die verzoeker in het kader van zijn huidige verzoek om internationale bescherming aflegt over de gebeurtenissen die tot zijn vertrek uit Afghanistan zouden hebben geleid, met name dat hij samen met zijn vader een klacht had ingediend tegen de *moellah* die van hem verlangde dat hij met de taliban mee *jihad* zou voeren en zelfmoordaanslagen zou plegen, niet kunnen overtuigen. De bestreden beslissing bevat wat dit betreft de volgende terechte overwegingen:

“Eerst en vooral blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat er geen sprake is van een geformaliseerd rekruteringsproces bij de Taliban en dat rekrutering onder dwang zelden tot nooit voorkomt. Er zijn voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de Taliban, het is dan ook niet nodig om mensen tegen hun zin te rekruteren. Rekrutering door de Taliban gebeurt hoofdzakelijk op vrijwillige basis door een gedeelde ideologische visie of uit economische overwegingen. Wanneer gedwongen rekrutering toch voorkomt gebeurt dit bovendien meestal in de familiale of tribale context, wanneer een stam- of familieleider of dorpsvoofd besloten heeft zich aan de zijde van de opstandelingen te scharen, of via beïnvloeding van religieuze leiders of brainwashing in madrassas. Gedwongen rekrutering van individuele personen door Talibancommandanten, via directe of indirecte bedreiging van zijn persoon of zijn naasten, valt niet uit te sluiten maar is hier binnen opnieuw eerder een uitzondering. Uit de informatie blijkt bovendien dat de Taliban slechts uitzonderlijk is overgegaan tot gedwongen rekrutering wanneer zij gedurende een conflict of aanval dermate onder druk komen te staan dat ze strijders te kort hebben. Daarnaast beschikt de Taliban sinds enige tijd over mobiele eenheden om deze noodsituaties op te lossen, waardoor de behoefte aan gedwongen rekrutering nog veel kleiner geworden is (info zie blauwe map administratief dossier CGVS). Het door u voorgehouden asielrelaas rijmt niet met deze beschikbare informatie. Daarenboven houden de gebeurtenissen zoals door u voorgesteld an sich eveneens weinig steek. Zo is het bijzonder bedenkelijk dat de moellah van uw madrasa u (alsook de andere studenten) helemaal zou meenemen naar Batkot, een ander district van de provincie Nangarhar, onder het mom van een ceremonie, om u daar te proberen rekruteren voor de jihad of een zelfmoordaanslag (zie verklaring volgend verzoek vraag 16). Door jullie met een excuus ettelijke kilometers van huis weg te lokken, hechtte de moellah kenbaar weinig belang aan jullie vertrouwen, een element dat nochtans relatief essentieel is om een rekrutering succesvol te laten

verlopen. Al even merkwaardig is het gegeven dat u vervolgens wel tijd kreeg om deze rekrutering te bespreken met uw vader, en zelfs zijn toestemming te vragen. Indien de moellah werkelijk de moeite nam om u met een smoes mee te lokken naar een ander district in een poging om u te rekruteren voor de jihad, is het allesbehalve logisch dat hij u vervolgens de optie zou geven om dit nog even te bespreken met het thuisfront. Nog minder aannemelijk is uw verklaring dat u en uw vader hierna meteen naar de autoriteiten stapten om een klacht in te dienen tegen de moellah, klaarblijkelijk zonder even stil te staan bij de mogelijke gevolgen van deze daad, of andere potentiële oplossingen voor uw probleem. Gelet op de algemene situatie in Afghanistan en de jarenlange strijd van de Taliban tegen de overheid, is het immers opmerkelijk dat u of uw vader dit probleem niet eerst op subtielere wijze, bijvoorbeeld via de stam- of dorpsouderen, trachtten op te lossen, waardoor jullie met wat geluk geen verdere vijandigheden met de Taliban creëerden. Ook kan u geen afdoende reden geven waarom u compleet andere asielmotieven aanhaalde tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming. Dat een vriend van uw oom die u in Italië ontmoette u aanmaande om te liegen over uw werkelijke problemen in Afghanistan en u het verhaal dat u uiteenzette in het kader van uw eerste verzoek (met name dat u een dorpeling een bom zag plaatsen en dit meldde bij de autoriteiten) influisterde (zie verklaring volgend verzoek vraag 16), is immers niet meer dan een blote en uiterst twijfelachtige bewering van uwentwege. Het CGVS kan omwille van al deze vaststellingen bijgevolg enkel concluderen dat uw relaas aangaande uw gedwongen rekrutering door de Taliban bijzonder weinig aannemelijk is.”

Verzoeker slaagt er niet in deze pertinente overwegingen en vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Waar hij laat gelden dat hij geenszins verklaard heeft dat hier sprake is van gedwongen rekrutering, doch wel dat men hem ervan probeerde te overtuigen om deel te nemen aan de *jihad* en om een zelfmoordaanslag te plegen, wijst de Raad erop dat verzoeker zelf verklaarde dat hij samen met de andere jongens van de *madrassa* naar Batikoot werd gebracht onder het mom van een ceremonie en dat daar enkele mensen preekten over de *jihad*, dat ze zelfmoordaanslagen moesten plegen (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, verklaring volgend verzoek, vraag nr. 16). Voorts verklaarde verzoeker dat hij samen met zijn vader bij de autoriteiten van het districtscentrum een klacht had ingediend tegen de *moellah* die hem had meegenomen naar Batikoot en dat deze daarna werd gearresteerd (*ibid.*). Dit stemt niet overeen met een vrijwillige rekrutering. Bovendien ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – op welke wijze de rekrutering door de taliban via de *moellah* los kan staan van de klacht tegen deze *moellah*, zodat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij voorhoudt dat bij het nemen van de bestreden beslissing wordt uitgegaan van een verkeerde veronderstelling. Dat het wel degelijk om een gedwongen rekrutering zou gaan, blijkt eens te meer uit het betoog van verzoeker in zijn verzoekschrift dat het logisch is dat de *moellah* niet de waarheid zei en hem en de andere jongens met een smoes van huis weglakte, nu hij moeilijk kon zeggen dat de jongens met hem moesten meegaan om door de taliban gerekruteerd te worden. De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing terecht op dat uit deze verklaring blijkt dat de *moellah* weinig belang hechtte aan het vertrouwen van verzoeker en de andere jongens en dat dit nochtans belangrijk is om een rekrutering succesvol te laten verlopen.

Waar verzoeker nog aanvoert dat als hij geen klacht zou hebben ingediend tegen de *moellah*, de tegenpartij hem dat zou verwijten, beperkt hij zich tot een louter hypothetische bewering. Hij weerlegt hiermee allermindst de overweging in de bestreden beslissing dat het, gelet op de algemene situatie in Afghanistan en de jarenlange strijd van de taliban tegen de overheid, opmerkelijk is dat hij of zijn vader dit probleem niet eerst op subtielere wijze, bijvoorbeeld via de stam- of dorpsouderen, trachtten op te lossen, waardoor zij met wat geluk geen verdere vijandigheden met de taliban creëerden.

Wat betreft de gewijzigde verklaringen van verzoeker over zijn regio van herkomst, volgt de Raad de commissaris-generaal eveneens waar deze stelt dat deze niet kunnen overtuigen. Wat dit betreft, kan worden gewezen op de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing, die verzoeker volledig ongemoeid laat:

“Dat deze vriend van uw oom die u in Italië ontmoette u eveneens overhaalde om over uw regio van herkomst te liegen (zie verklaring volgend verzoek vraag 16), doet immers opnieuw de wenkbrauwen fronsen. Een andere afdoende reden voor het niet spreken van de waarheid over uw regio van herkomst in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming geeft u niet. De taskara's van uw grootvader en vader kunnen uw afkomst uit Zakhel bovendien niet bewijzen. Zo moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden.

Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief, en hebben zij slechts zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit en herkomst, of bij het ondersteunen van het asielaanvraag. Documenten kunnen enkel een bevestigende aanvulling vormen op consistente en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Daarenboven, ook al zou het effectief authentieke documenten betreffen, staat de familieband tussen u en de personen tot wie deze identiteitsbewijzen behoren op geen enkele wijze vast, en impliceert het gegeven dat deze personen in Zakhel zouden geboren zijn of gewoond hebben nog niet dat dit eveneens voor u het geval is. Dat u deze documenten reeds in uw bezit had toen uw beroepsprocedure nog lopende was, maar u ze niet indiende omdat de geboorteplaats verschillend is (van de geboorteplaats zoals vermeld op uw eigen taskara die u bij uw eerste verzoek voorlegde), is overigens eveneens merkwaardig. U zou er dus met andere woorden bewust voor gekozen hebben om, hoewel u intussen over toekomstige documenten beschikte, uw herkomst uit Zakhel (Kama, Nangarhar) ook gedurende uw beroepsprocedure verder te verzwijgen, hetgeen uw algemene geloofwaardigheid alleen maar verder ondermijnt. Daarbij legde u tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming een taskara voor die uw herkomst uit Samarkhel (Behsud, Nangarhar) diende te bewijzen, en is het opmerkelijk dat u heden verklaart dat de Griekse autoriteiten uw taskara zouden hebben afgenomen. Het CGVS ziet immers niet in om welke reden de Griekse autoriteiten u uw Afghaanse identiteitsbewijs zouden ontnemen, en indien de taskara die u gedurende uw eerste verzoek neerlegde om uw herkomst uit Behsud aan te tonen, een vals exemplaar zou geweest zijn, kan dit de vaststellingen in verband met de onbetrouwbaarheid van Afghaanse documenten enkel maar bevestigen. De aanvullende verklaring dat u van 2005 tot 2015 eigenlijk in Pakistan woonde maar dit eerder niet durfde te vermelden (zie verklaring volgend verzoek vraag 16), acht het CGVS zeker niet onmogelijk of onaannemelijk, doch kan deze evenmin de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming op gunstige wijze beïnvloeden. U keerde immers terug naar Afghanistan in augustus 2015, en zou er naar eigen zeggen samen met uw familie zelfs in geslaagd zijn om een voormalig grondconflict met neven van uw vader in Zakhel op te lossen met behulp van stam- of dorpsouderen, en zich op die manier vlot weer te integreren in de Afghaanse samenleving. Daarbij dient de vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade van een verzoeker om internationale bescherming steeds beoordeeld worden ten opzichte van het land van nationaliteit, wat in uw geval nog steeds Afghanistan is."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Daarnaast wijst de commissaris-generaal nog op goede gronden op het volgende:

"Tot slot kan nog opgemerkt worden dat uit informatie van de Dienst Vreemdelingenzaken, en meer bepaald de Europese vingerafdrukkendatabank EURODAC, intussen is gebleken dat u reeds internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland, een land waarover u eerder al verklaarde dat u er zo'n zes of zeven maanden bleef (zie CGVS dd.30.01.2020 p.20). Wanneer u hiermee geconfronteerd werd door de medewerker van de DVZ, is het bovendien opmerkelijk dat u eerst verklaarde nooit asiel aangevraagd te hebben in Griekenland, om meteen hierna te stellen dat u er twee interviews had en vervolgens een weigeringsbeslissing kreeg (zie verklaring volgend verzoek vraag 16). Wanneer u diezelfde vragen gesteld werden door het CGVS (gedurende de procedure omtrent uw eerste verzoek om internationale bescherming), sprak u echter louter over één kort interview in Griekenland, waarvan u naar eigen zeggen niet wist of het diende om asiel aan te vragen of niet, en verklaarde u destijds dat u helemaal géén beslissing ontving van de Griekse autoriteiten (zie CGVS dd.30.01.2020 p.20), hetgeen opvallend tegenstrijdig is. Het lijkt er dan ook sterk op dat u de Belgische asielautoriteiten eveneens hebt trachten te misleiden wat betreft een eerdere asielaanvraag in Griekenland, wat uw algemene geloofwaardigheid extra ondermijnt. Gevraagd waarom u niet in Griekenland zou kunnen leven, verwees u daarenboven louter naar de algemene situatie. Zo stelde u dat er "geen leven is daar", "iedereen daar wegloopt" en dat Afghanen in Griekenland drugsverslaafd of smokkelaar zijn en u zo niet wil worden. U kende echter geen persoonlijke problemen in Griekenland (zie volgend verzoek vraag 16), en haalt geen enkele concrete vrees voor vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland aan."

Waar verzoeker stelt dat hij niet op de hoogte is van het gegeven dat hij in Griekenland reeds internationale bescherming heeft gekregen, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Voor zover hij stelt dat hier ook niets van is terug te vinden in de stukken van het administratief dossier, mist het middel feitelijke grondslag. In het administratief dossier bevindt zich immers een "*Eurodac marked hit*" van 15 januari 2021 waarin wordt vermeld dat verzoeker op 10 mei 2018 in Xanthi (Griekenland) om internationale bescherming heeft verzocht en dat hem op 11 april 2019 internationale bescherming werd verleend (adm. doss., stuk 7, Eurodac marked hit).

Het betoog dat verzoeker niet kan terugkeren naar Griekenland omwille van de erbarmelijke levensomstandigheden waarin hij aldaar als vluchteling zal terechtkomen is *in casu* niet dienstig. In de bestreden beslissing wordt immers slechts geoordeeld dat het tweede verzoek om internationale bescherming dat verzoeker in België indiende niet-ontvankelijk is omdat hij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt en dit omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten aanzien van zijn land van herkomst, met name Afghanistan. Deze beslissing houdt geenszins een verwijderingsmaatregel ten aanzien van Griekenland in.

Wat betreft verzoekers nood aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker, daargelaten de veiligheidssituatie in zijn voorgehouden regio van herkomst, over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de agglomeratie Jalalabad. Dit wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt toegelicht:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance Note: Afghanistan van december 2020 (beschikbaar op <https://easo.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2020> et https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2020_0.pdf) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies wordt vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc.

In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de agglomeratie Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020, pag. 1-54 en 227-236, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl> en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 12 maart 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod_20200312.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Nangarhar behoort tot oostelijke regio van Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de Taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP, dat in de loop van 2019 zware verliezen leed, nog in beperkte mate aanwezig in de zuidelijke districten van de

provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De Taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie dient herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden in 2018 bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg had. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers zijn in 2019 aanzienlijk gedaald in de provincie Nangarhar en dit geldt ook voor de stad Jalalabad. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats, maar kan er voor 2019 een daling worden vastgesteld van het aantal zelfmoordaanslagen en aanslagen waarbij veel gewonden vallen. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Waar Jalalabad in de eerste helft van 2018 werd getroffen door enkele grootschalige aanslagen die werden opgeëist door ISKP, is hun capaciteit om dergelijke aanslagen uit te voeren afgenomen in 2019. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien. De Guidance Note stelt voorts dat bij de beoordeling van de redelijkheid de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker van belang zijn, zoals: de leeftijd van de verzoeker, de mogelijkheid om zich op de arbeidsmarkt te begeven, het gebrek aan bijkomende kwetsbaarheden omwille van gender, het instaan voor het onderhoud van een gezin, de afwezigheid van gezondheidsproblemen, lokale kennis o.a. van de normen in de samenleving en kennis van de stad, de professionele, scholings- en economische achtergrond van de verzoeker, het bestaan van een ondersteunend netwerk etc.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt. Reeds in uw eerste beslissing argumenteerde het CGVS immers omstandig waarom u in Jalalabad over een volwaardig verblijfsalternatief beschikt, en bovendien werd deze beoordeling inhoudelijk door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

U brengt heden geen elementen aan die de analyse van uw vestigingsalternatief zouden kunnen ombuigen, daar uw verklaringen aangaande uw gewijzigde asielmotieven alsook uw gewijzigde regio van herkomst en/of laatste verblijfplaats in Afghanistan, niet kunnen overtuigen. Er mag dan ook nog steeds worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan."

Inzake de actuele veiligheidssituatie in de agglomeratie Jalalabad, dient erop te worden gewezen dat verwerende partij op 1 juli 2021 een aanvullende nota heeft neergelegd waarin zij refereert aan recente landeninformatie die bovenstaande analyse bevestigt. Verzoeker voert dan ook niet dienstig aan dat de commissaris-generaal omstandigheden aanhaalt die zich in 2018 en 2019 voordeden. Door louter te poneren dat in Jalalabad nog steeds heel regelmatig aanslagen worden gepleegd en dat dit de stad erg onveilig maakt, brengt verzoeker geen informatie of elementen bij die op de voorgaande analyse van de veiligheidssituatie in de agglomeratie Jalalabad een ander licht kunnen werpen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.4. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

D. DE BRUYN